

Μου είχε κάνει τόση εντύπωση το κάτωθι επεισόδιον που θα σας διηγηθώ, ώστε και τώρα, ύστερα από τόσα πολλά χρόνια που πέρασαν, να το θυμάμαι. Ήταν πρωί μιάς ημέρας του Αυγούστου του 1938, όταν εγώ και ο Πρωτοδίκης Άρτης Πέτρος Παπακωνσταντίνου ξεκινήσαμε από την Άρταν, με αυτοκίνητον, για να φθάσωμεν ύστερα από αρκετήν ώραν στην Κάτω Καλεντίνη όπου το τέρμα τότε της αμαξιτής οδού. Εκεί μας περίμεναν ζώα τα οποία θα μας μετέφερον, εμένα εις τα Θεοδώριανα, τον δε Πρωτοδίκην εις το Βουργαρέλι όπου θα έκανε, ως αναπληρωτής του απουσιάζοντος Εισαγγελέως Άρτης, την ετησίαν επιθεώρησιν εις το Ειρηνοδικεϊόν και την υπηρεσίαν

Στο Ραδίτικο τη ράχη

Του Δ. Φ. ΚΑΡΑΤΖΕΝΗ

του Δημοσίου κατηγορού του Χωροφυλακής. Από την Κάτω Καλεντίνη ξεκινήσαμε και κατά το μεσημέρι ήμεθα τη Ράχη του Ραδίτικο όπου η καλύβα-Καφενεϊόν του Μαρία. Εκεί είδαμε ένα μουλάρι δεμένο σε έναν πάσσαλο έξω από την καλύβαν και φορτωμένο με πλάκες απ' αυτές που χρησιμοποιούνται για τη σκεπή των οπιτιών και από την ανοιχτή πόρτα της καλύβας μια παρέα δύο τριών ανδρών να παίζουν χαρτιά. Ενομίσαμεν ότι ο συνοδός του ζώου είχε σταματήσει μια στιγμή για να πει κανέναν καφέ και συνεχίσαμε τον δρόμον μας προς την κατωφέρεια.

Όταν πλησιάσαμε χαμηλά, που ήτο το μαγαζί του Γιώργου Νάσιου Κοντοδήμα, είδαμε έναν άνδρα υβρίζοντα και καταρώμενον να τρέχει στην ανηφορία προς την Ράχη χωρίς να ακολουθεί τον ελικοειδή δρόμον, αλλά – κοπά τον ανήφορο – όπως λέμε και σήμερα. Όταν μ' επλησίασε με ηρώτησε εάν είδα κανένα μουλάρι φορτωμένο με πλάκες. Του απήντησα ότι το είδα δεμένο κοντά στην πόρτα της καλύβας του Μαρία. Άλλο τόσο εταράχθη ο άνθρωπος και υβρίζων κάποιον, συνέχισε, τρέχοντας και ασθμαίνοντας – κοπά – να αναβαίνει τον ανή-

φορον προς την Ράχη Μαρία. Τι είχε συμβεί; Όπως εμάσαμε στη συνέχεια του δρόμου μας, κάτοικος του Παληοκάτουνο, για να διευκολύνει κάποιον γείτονα να μεταφέρει ένα φορτίον πλάκες – μια στράτα – από το Ραδίτικο για τη σκεπή του σπιτιού του, είχε δώσει από το πρωί το μουλάρι του. Εκείνος όμως, αφού εφόρτωσε το ζώον, όταν πέρασε από την καλύβαν του Μαρία, εθεώρησε καλόν να σταματήσει, να δέσει στον πάσσαλο το ξένο ζώο και αυτός να παίζει, ώρες ολόκληρες, μερικάς παρτίδες χαρτιά με κάποιον που βρήκε εκεί. Φαίνε-

ται ότι ο ιδιοκτήτης του ζώου είχε πληροφορηθεί από άλλον περαστικόν από την καλύβαν, ότι το μουλάρι του ώρες ολόκληρες δεμένο περίμενε να τελειώσει τα χαρτιά ο συνοδός του. Και γι' αυτό ο ιδιοκτήτης του μουλαριού, οργισμένος από την καλωσύνην που θέλησε να κάμει, ανέβαινε τον ανήφορον με την ψυχή στο στόμα, τρέχοντας για να λευθερώσει το ζώο του. Τι απέγινε όταν έφθασε δεν θυμάμαι. Μου έκανε εντύπωση η αναισθησία εκείνου που δεν εσκεψθη την καλωσύνην του γείτονα και αφήκε το ζώο φορτωμένο ώρες ολόκληρες για να παίζει αυτός χαρτιά. Ίσως οι ήρωες της ιστορίας αυτής να ζουν και να θυμούνται το επεισόδιον.